

Arrest

nr. 248 082 van 25 januari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. CEUNEN
Beringsesteenweg 51
3971 LEOPOLDSBURG**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 augustus 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 23 september 2020 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 9 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat L. CEUNEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 19 februari 2020, in functie van zijn Belgische vader, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. Op 18 augustus 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker op 21 augustus 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot grondgebied het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.02.2020 werd ingediend door:

*Naam. [A.M.G.]
Voorna(a)m(en) [M.]
Nationaliteit: Marokko
[...]*

om de volgende reden geweigerd

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgische vader, de genaamde [A.M.G.L.] [...] in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/1980

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2° beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn (...)

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en is betrokkene ook ten laste in België.

Om dit aan te tonen worden de volgende bewijzen voorgelegd:

- Pensioenbetalingen dd. 06.02.2020, 06.01.2020, 06.12.2019 06.11.2019, 04.10.2019, 6.09.2019, 06.08.2019, 05.07.2019, 06.06.2019, 06.05.2019, 05.04.2019, 06.03.2019 uitbetalingen pensioen op naam van de referentiepersoon

- Attest van Attijariwafabank dd 01.03.2018 waarin is opgenomen dat betrokkene in totaal 13600 Marokkaanse Dirham (= 1274,84 euro) heeft ontvangen voor de periode vanaf 20.02.2017 tot en met 28.02.2018. Gelet op de waarde dient besloten te worden dat dit bezwaarlijk kan worden beschouwd als materiële/financiële ondersteuning van referentiepersoon die betrokkene toeliet om in deze periode in zijn basisbehoeften te voorzien.

- Attestation de Charge de famille stedelijke gemeente van Ouarzazate (Marokko) dd 27.06.2019 waarin staat dat de referentiepersoon als enige zijn zoon ten laste heeft.

- Attestation de non-imposition à la TH-TSC n°87996/2018 dd. 25.10.2018 dit attest werd opgesteld op basis van een verklaring van betrokkene, en dit attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer. Gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan uitgesloten worden, en de inhoud van dit attest niet gestaafd wordt door overige stukken, kan dit attest niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.

- Verklaring vanwege betrokkene waarin hij meer uitleg geeft over de voorgelegde stukken en situatie. Gezien verklaringen op eer steeds een gesolliciteerd karakter hebben, kunnen deze niet aanvaard worden als afdoende bewijs

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 21.03.2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot

gevolgd dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, waarin verwezen wordt naar art. 40bis, §2, eerste lid, 3° om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoeker stelt dat verweerder het begrip “ten laste zijn” te eng interpreteert en het met het oog op de rechtsontwikkeling is aangewezen om voorliggend beroep te behandelen in verenigde kamers. De Raad kan slechts vaststellen dat het verzoek tot behandeling in verenigde kamers niet uitgaat van beide partijen, zodat er, gelet op de bepalingen van artikel 39/12, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), geen verplichting bestaat om op deze vraag in te gaan. Het gegeven dat verweerder zich in zijn nota met opmerkingen niet verzet tegen de behandeling in verenigde kamers doet aan het voorgaande geen afbreuk. Er blijkt tevens niet dat er binnen de Raad geen uniforme rechtspraak zou bestaan omtrent het begrip “ten laste”, zoals bedoeld in artikel 40ter iuncto 40bis van de Vreemdelingenwet, of dat, in voorliggende zaak, een behandeling in verenigde kamers is aangewezen met het oog op de rechtsontwikkeling. De Raad houdt bij het onderzoek naar de wijze waarop verweerder het begrip “ten laste” toepast immers rekening met de invulling die het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) aan dit begrip geeft. Dit omdat de nationale wetgever ervoor heeft geopteerd in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te verwijzen naar de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en deze laatste bepaling een omzetting vormt van een Europese richtlijn. Op verzoekers vraag om voorliggende zaak te behandelen in verenigde kamers wordt daarom niet ingegaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, iuncto artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van artikel 13 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het ministerieel besluit van 18 maart 2009) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij stelt het volgende in zijn synthesememorie:

"De bestreden beslissing van verwerende partij is ontoereikend, onzorgvuldig en onvoldoende nauwkeurig gemotiveerd.

Artikel 52§4 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 bepaalt:

"Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

De bestreden beslissing werd genomen door een daartoe onbevoegde persoon.

Uw Raad oordeelde in het arrest met rolnummer RvV 220 407 d.d. 26/04/2019:

"Elk optreden van een overheid dient zijn oorsprong te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekent. Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bemoeiing is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding. De bevoegdheid van de steller van de akte is een kwestie die de openbare orde raakt. Hieraan kan men verbinden dat op grond van de vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij werd opgesteld dooreen bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar."

Artikel 13 van het Delegatiebesluit bepaalt:

"Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 : artikel 7, § 2; artikel 12, § 2; artikel 17/7, § 1; artikel 25, § 2, derde en vijfde lid; artikel 25/2, § 3, derde en vierde lid; [2 artikel 26, §§ 2 en 4; artikel 26/1, §§ 2 en 4]2; [2 artikel 26/2, § 5; artikel 26/2/1, §§ 3 en 5]2; artikel 26/4; artikel 26/5, §§ 1er en 2; artikel 30, eerste lid gelezen met het derde lid; artikel 30bis; [5 ...]5 artikel 40, eerste en vijfde lid; [1 artikel 44, tweede lid;]1 artikel 49; [2 artikel 51, § 2, tweede lid]2; artikel 52, § 4, tweede en vijfde lid; artikel 54; artikel 57; [4 artikel 58;]4 artikel 69septies, § 3; artikel 71/2bis; artikel 71/2ter, §§ 2 en 3; artikel 71/4, tweede lid; artikel 71/5; artikel 75, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 80, § 4, eerste lid; artikel 85, § 3, eerste lid, en § 4, eerste lid; artikel 88ter; artikel 100, vierde lid; artikel 103/3; [5 artikel 105/6; artikel 105/9;]5 artikel 110bis, § 1, § 2, eerste en tweede lid, § 3, eerste en derde lid, §§ 4 en 5; artikel 110ter; artikel 110quinquies, § 3, en § 4, derde lid; [5 ...]5 artikel 118, eerste lid.

§ 2. De delegaties van bevoegdheid bedoeld in § 1 kunnen ook worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent.

In dit geval worden ze overgedragen door middel van een schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die bij de Dienst Vreemdelingenzaken een functie die tot de klasse N-1 behoort uitoefent, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid bedoeld worden met naam en toenaam aanduidt."

De bestreden beslissing betreft een beslissing op basis van artikel 52, §4 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981.

De bestreden beslissing werd echter ondertekend door een administratief assistent.

Er werd geen gedateerd en ondertekend schrijven door de Directeur-generaal van Dienst Vreemdelingenzaken gevoegd waarin de administratief assistent die de bestreden beslissing ondertekende met naam en toenaam werd aangeduid.

Het staat vast dat een persoon die niet het niveau van Attaché binnen Dienst Vreemdelingenzaken de beslissing nam.

De wetgever bepaalt echter uitdrukkelijk dat de beslissing door een attaché genomen dient te worden.

Derhalve werd de bestreden beslissing door een onbevoegde persoon genomen.”

3.1.2.1. Allereerst moet, wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt daarnaast dat de bestreden beslissing werd genomen door E.B., administratief assistent en dat, overeenkomstig artikel 13, § 2 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009, de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken aan deze ambtenaar de bevoegdheid heeft gedelegeerd om een beslissing met toepassing van artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 te nemen.

Er blijkt dan ook niet dat de bestreden beslissing werd genomen door een onbevoegd ambtenaar.

In artikel 13 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 kan verder niet worden gelezen dat de beslissing waarbij de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de bevoegdheid om een beslissing met toepassing van artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 te nemen aan een ambtenaar delegeert, dient te worden gevoegd bij elke beslissing die door deze ambtenaar wordt genomen.

Een schending van artikel 13 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 kan niet worden vastgesteld.

3.1.2.3. Aangezien de bestreden beslissing werd genomen door een bevoegd ambtenaar binnen de in artikel 42 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn kan ook geen schending van artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 worden vastgesteld.

3.1.2.4. De toelichting die verzoeker in zijn eerste middel verstrekt laat de Raad ook niet toe te oordelen dat verweerder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel of enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur heeft miskend.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, iuncto de artikelen 40bis en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Hij verschaft de volgende toelichting in zijn synthesememorie:

“Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 10 of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt

gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven"

Het 'ten laste zijn' van verzoeker ten aanzien van zijn vader wordt gestaafd door volgende documenten:

- Pensioenbetalingen 6/03/2019 t.e.m. 6/02/2020 op naam van [L.A.M.G.];
- Attest van Attijariwafabank d.d. 1/03/2018 waarin is opgenomen dat verzoeker in totaal 13.600,00 Marokkaanse Dirham heeft ontvangen voor de periode van 20/02/2017 t.e.m. 28/02/2018.
- Attest van tenlasteneming van de stedelijke gemeente van Ouarzazate (Marokko) d.d. 27/06/2019 waarin verzoeker als enige persoon die de heer [L.A.M.G.] ten laste heeft wordt aangeduid.
- Attest inzake het niet onderworpen zijn aan belastingen van verzoeker d.d. 25/10/2018.
- Verklaring van verzoeker waarin hij meer uitleg geeft over de situatie en voorliggende stukken.

Verwerende partij verwijst echter niet naar de e-mail van verzoeker d.d. 2/05/2020.

Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn.

Verzoeker wenst op te merken dat Uw Raad reeds oordeelde in haar arrest van 26/10/2018 (nr. 211.725) dat het bewijs van onvermogen slechts een bijzaak vormt.

Het begrip 'ten laste' houdt hoofdzakelijk een actieve ondersteuning door de referentie persoon in, in casu de heer [L.A.M.G.].

Verder oordeelt verwerende partij dat verzoeker onvoldoende aantoont dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon waardoor niet aangetoond wordt dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen verzoeker en zijn vader, [L.A.M.G.].

In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert in de bestreden beslissing, bestond er tijdens het verblijf van verzoeker in het land van herkomst weldegelijk een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn vader.

Verwerende partij komt terug op deze beoordeling in haar nota met opmerkingen waarin zij stelt (p. 15): "Verzoekende partij toont geen meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen haarzelf en haar vader"

Zij stelt aldus in haar nota met opmerkingen zelf dat er een afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn vader, de heer [L.A.M.G.] toont.

Verzoeker woonde in bij de echtgenote van zijn vader in de voormalige gezinswoning tot aan zijn vertrek uit Marokko.

De heer [L.A.M.G.] en zijn echtgenote zijn gehuwd onder het stelsel van gemeenschap van goederen waardoor de gezinswoning in onverdeeldheid en van beide partijen is.

Sedert de aankomst van verzoeker in België op 21/03/2018, staat hij gedomicilieerd op het adres van zijn vader te Beringen.

Het voorzien van onderdak aan verzoeker, maakt een materiële ondersteuning uit van de heer [L.A.M.G.] aan zijn zoon. (verzoeker in casu)

Verzoeker is immers nog ten laste van zijn vader.

Hij brengt ter staving hiervan een attest van de gemeente Ouarzazate (Marokko) bij.

Daarenboven worden aan verzoeker geen belastingen gevraagd wegens zijn onvermogen.

Verder werden er bewijsstukken bijgebracht van maandelijkse stortingen gedurende één jaar met een totaalbedrag van 13.600 Marokkaanse Dirham.

Op het moment van de overmaking van het geld kon de waarde van 13.600 Marokkaanse Dirham gelijkgesteld worden met € 1.274,84.

Overeenkomstig het rapport van CNSS ('Caisse National de Sécurité Sociale') is het maandelijkse inkomen afhankelijk van de sector tussen de 1.903,72 MAD per maand en 2.698,83 MAD per maand (i.e. tussen € 145,04 en € 248,08).

Verzoeker is niet in het bezit van een diploma en beschikte over weinig werkervaring in Marokko.

De werkloosheidsgraad in Marokko in het jaar 2018 bedroeg 9,8% van de bevolking (i.e. ongeveer 1.440.000 mensen).

In de leeftijdscategorie van verzoeker ligt alsdan het werkloosheidscijfer het hoogst.

Verzoeker ontving grosso modo een financiële bijdrage van ongeveer 1.134 MAD per maand, hetgeen betekent dat zijn vader een actieve financiële ondersteuning bood.

De maandelijks overgemaakte financiële bijdrage door de heer [L.A.M.G.] dekte een groot aandeel van de levenskost van verzoeker in Marokko, te meer omdat hij (gratis) onderdak in de gezinswoning kreeg.

Verwerende partij heeft duidelijk geen rekening gehouden met de persoonlijke levensomstandigheden van verzoeker.

Ter info wenst verzoeker te vermelden dat hij uiterst werkwilbig is en meteen na aankomst in België zelf op zoek ging naar een tewerkstelling.

Hij kreeg een vast contract van onbepaalde duur aangeboden door DSSV te Heusden-Zolder en is aldaar tewerkgesteld.

Dat hieruit blijkt dat verzoeker ook zelf in zijn eigen onderhoud kan voorzien.

Dat hiermee ook rekening gehouden dient te worden volgens de meerderheidsrechtspraak van Uw Raad.

Verwerende partij stelt in haar nota van antwoord dat verzoeker een verkeerdelijke interpretatie toepast van de wet door te stellen dat, naast de inkomsten van de persoon die het recht op gezinshereniging opent, ook de inkomsten van zichzelf in aanmerking dienen te komen.

Ter staving halen zij het arrest van de Raad van State nr. 230.955 van 23/04/2015 aan.

Echter staat de beoordeling van de Raad van State in dat arrest haaks op de beoordeling van het Hof van Justitie in haar arrest van 3/10/2019 nr. C-302/18 (X/Belgische Staat) waarin zij oordeelde dat de inkomsten van de aanvrager van de status van langdurig ingezeten derdelander, niet uitsluitend zijn eigen inkomsten moeten zijn, maar ook inkomsten mogen omvatten die door een derde aan de aanvrager ter beschikking gesteld worden. Dit voor zover ze vast, regelmatig en voldoende zijn. In hetzelfde arrest spreekt het HvJ zich ook uit over de bestaansmiddelenvereiste in de Gezinsherenigingsrichtlijn, die van toepassing is op gezinshereniging met derdelanders (= art. 10 en 10bis Verblifswet).

Volgens het HvJ is de herkomst van de inkomsten, bedoeld in artikel 7, lid 1, c) Gezinsherenigingsrichtlijn, die de derdelander moet hebben om gezinshereniging te kunnen doen, niet beslissend, maar wel de stabiliteit en het toereikend karakter ervan. Ook moet de lidstaat rekening houden met de individuele situatie van de betrokkene. Het inkomen dat de gezinshereniger moet bewijzen, moet dus niet noodzakelijk afkomstig zijn van de gezinshereniger zelf, maar mag ook van een familielid (al dan niet het familielid dat gezinshereniging vraagt) of van een andere derde zijn (voor zover dit inkomen stabiel, regelmatig en toereikend is).

Dat betekent dat de herkomst van de bestaansmiddelen alleen nog relevant is voor zover het gaat om gezinshereniging met een statische Belg: uit rechtspraak van het HvJ blijkt ondubbelzinnig dat de herkomst van de bestaansmiddelen géén relevant criterium is voor gezinshereniging met een derdelander, noch voor gezinshereniging met een EU-beschikker.

Het is vaste rechtspraak van het HvJ dat een nationale bepaling richtlijnconform geïnterpreteerd moet worden, wanneer de feiten weliswaar niet binnen de directe werkingssfeer van het Unierecht vallen (zoals gezinshereniging met statische Belgen), maar Unierechtelijke bepalingen intern toepasselijk gemaakt zijn doordat het nationale recht naar de inhoud ervan verwijst.

Dat is duidelijk het geval voor artikel 40ter Verblijfwet: de Belgische wetgever koos er bewust voor om Belgen aan dezelfde voorwaarden voor gezinshereniging te onderwerpen als derdelanders, die op hun beurt onderworpen zijn aan de Gezinsherenigingsrichtlijn (zie in dezelfde zin: RvS 30 maart 2018, nr. 241.179).

Nationale instanties derhalve géén interpretatie geven aan artikel 40ter Verblijfwet, die afwijkt van de interpretatie die het HvJ geeft aan de Gezinsherenigingsrichtlijn. Dus ook niet over de herkomst van de bestaansmiddelen.”

3.2.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers aangegeven dat hij toepassing maakte van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 om de verblijfsaanvraag van verzoeker af te wijzen. Hij heeft hierbij verwezen naar de bepalingen van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° iuncto artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en geduid dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij effectief onvermogen was en in zijn land van herkomst of origine financieel of materieel afhankelijk was van de persoon die hij in België wenst te vervoegen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 jul 1991, kan ook op basis van de toelichting die verzoeker in zijn tweede middel verstrekt niet worden vastgesteld.

3.3.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de bepalingen van artikel 40ter iuncto 40bis van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de bloedverwanten in neergaande lijn van een burger van de Unie die ouder zijn dan eenentwintig jaar en die ten laste zijn een recht op verblijf, in functie van deze burger van de Unie, kunnen laten gelden.

Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet voorziet in een recht op verblijf voor de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° van dezelfde wet bepaalde familieleden van een Belg, die geen gebruikt maakte van zijn recht op vrij verkeer, indien zij deze Belg begeleiden of vervoegen en op voorwaarde dat zij ook voldoen aan de andere in artikel 40ter bepaalde voorwaarden.

Verweerder heeft geoordeeld dat de door verzoeker – die tweeëndertig jaar oud is – aangebrachte bewijsstukken niet toelaten te besluiten dat hij ten laste is van zijn Belgische vader en verzoeker bijgevolg geen recht op verblijf kan ontlenen aan de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient in concreto te worden onderzocht. Hierbij dient te worden nagegaan of er sprake is van “een situatie van reële afhankelijkheid” van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia). Verweerder heeft geoordeeld dat dit in casu niet blijkt. Hij heeft hierbij aangegeven dat verzoeker in gebreke bleef om afdoende aan te

tonen dat hij effectief onvermogen is en dat hij in zijn land van herkomst en tot op het ogenblik dat hij zijn verblijfsaanvraag indiende effectief financieel en/of materieel ten laste was van zijn Belgische vader.

Verzoeker voert aan dat de Raad reeds oordeelde dat een bewijs van onvermogen slechts een bijzaak vormt, maar toont hiermee niet aan dat verweerder in voorliggende zaak onterecht oordeelde dat niet blijkt dat hij ten laste is van zijn vader. Het gegeven dat in een individueel geval de bewijzen dat een persoon ten laste is van een familielid dusdanig overtuigend zijn dat een bewijs dat deze persoon ook onvermogen is niet meer vereist is, impliceert niet dat in andere gevallen niet zou kunnen worden geoordeeld dat slechts kan worden geconcludeerd dat de persoon die om een gezinshereniging verzoekt ten laste is indien ook een bewijs van onvermogen kan worden voorgelegd. De Raad merkt hierbij op dat het feit dat een vader geld overmaakt aan zijn zoon niet steeds automatisch hoeft te leiden tot de conclusie dat deze zoon ten laste is van zijn vader. Een vader kan immers ook gelden schenken aan zijn kinderen wanneer deze kinderen niet behoeftig zijn. De vraag of een persoon die het bewijs levert dat hij gelden ontving van een in België verblijvende ouder effectief onvermogen is, is in regel dus wel relevant om te kunnen beoordelen of deze persoon als ten laste van deze ouder moet worden beschouwd. De Raad benadrukt dat het Hof van Justitie reeds stelde dat de regelmatige betaling over een lange periode van een som geld in bepaalde gevallen *“kan aantonen”* dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van een burger van de Unie, maar hierbij ook stelde dat het dan diende te gaan over een som geld *“die noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst”* (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Reyes). Niet om het even welke overdracht van een geldsom volstaat dus. Het dient te gaan om sommen die noodzakelijk zijn om in de basisbehoeften te voorzien en indien niet blijkt dat een persoon onvermogen is kan niet zonder meer worden gesteld dat schenkingen die hij krijgt vereist zijn om in zijn basisbehoeften te voorzien.

Daarnaast moet worden gesteld dat, daargelaten de vraag of de aangebrachte stukken al dan niet toelaten te oordelen dat verzoeker onvermogen is in zijn land van herkomst, verweerder in ieder geval ook heeft gemotiveerd dat de door verzoeker aangebrachte overtuigingsstukken niet toelaten te concluderen dat hij effectief financieel of materieel afhankelijk was van zijn vader.

Verzoeker betoogt dat verweerder in zijn nota met opmerkingen terugkomt op wat hij heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing en alsnog erkent dat er wel degelijk een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen hem en zijn vader. De Raad dient in dit verband op te merken dat hij bij de beoordeling van de wettigheid van een bestreden beslissing dient uit te gaan van de inhoud van de beslissing en niet van een eventuele andere visie die zou worden vermeld in een nota met opmerkingen. Daarnaast moet worden geïndiceerd dat het feit dat verweerder door in zijn nota met opmerkingen, inzake de, in het derde middel, aangevoerde schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), uiteen te zetten dat slechts tot een gezinsleven tussen een meerderjarig kind en een ouder kan worden besloten indien er, naast de gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie, ook bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn, niet leidt tot de conclusie dat verweerder zou zijn teruggekomen op de vaststelling dat niet blijkt dat verzoeker ten laste, in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, is van zijn vader.

In tweede instantie stelt verzoeker dat hij tot zijn vertrek uit Marokko in de voormalige gezinswoning van zijn vader woonde. Hij toont hiermee evenwel niet aan dat verweerder onterecht oordeelde dat de door hem voorgelegde stukken niet aantonen dat hij ten laste is van zijn vader. De Raad merkt hierbij, ten overvloede, op dat, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen, het feit dat een meerderjarig persoon in een woning van een ouder in het buitenland woont op zich ook niet automatisch tot het besluit leidt dat deze persoon ten laste is van deze ouder. Door te herhalen dat hij tijdens zijn verblijf in België onderdak krijgt bij zijn vader, toont hij niet aan dat verweerder verkeerdelijk motiveerde dat dit gegeven niet toelaat te oordelen dat hij ten laste is van zijn vader. Hierbij moet worden benadrukt dat verzoeker dient aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst ten laste is van zijn vader.

Door nogmaals te stellen dat hij een gemeentelijk attest aanbracht waarin hij als persoon ten laste wordt vermeld toont verzoeker niet aan dat verweerder onterecht oordeelde dat dit stuk niet volstaat om een afhankelijkheidsrelatie tussen hem en zijn vader aan te tonen. De Raad wijst er ten overvloede op dat in het arrest nr. 233 396 van 2 maart 2020 inzake voormeld stuk reeds werd vastgesteld dat *“de mededeling in dit attest dat het gezin van verzoekers vader enkel bestaat uit verzoeker (andere personen worden immers niet vermeld) [...] echter in strijd [is] met de andere stukken die verzoeker neerlegde en zijn verklaringen dat hij bij zijn stiefmoeder inwoonde.”*

Verzoeker toont door te verklaren dat hij in Marokko geen belastingen diende te betalen omdat hij onvermogen was ook niet aan dat verweerder verkeerdelijk besloot dat het voorgelegde attestatie de non-imposition à la TH-TSC werd opgesteld op basis van zijn eigen verklaringen en dit stuk dus geen bewijswaarde heeft.

Verzoekers verklaring dat hij geen diploma en weinig werkervaring heeft, dat veel personen in Marokko werkloos zijn en dat hij werkwilgig is, leidt evenmin tot de conclusie dat verweerder enig stuk foutief heeft beoordeeld.

Verzoeker zet uiteen dat het gemiddeld maandelijks inkomen in Marokko tussen de 1903,72 en 2698,83 Marokkaanse dirham bedraagt en dat, aangezien hij, via zijn vader, maandelijks gemiddeld 1134 Marokkaanse dirham ontving, er dus kan worden gesteld dat zijn vader hem een actieve financiële ondersteuning gaf. Hij geeft hiermee te kennen het standpunt van verweerder, dat geldstortingen ten belope van 1274,84 euro op jaarbasis niet volstaan om te besluiten dat hij ten laste is van zijn vader, niet te delen, maar toont hiermee niet aan dat dit standpunt is gesteund op foutieve gegevens of dat het kennelijk onredelijk is. Het gegeven dat een gepensioneerde vader op regelmatige tijdstippen, over een periode van één jaar, een klein bedrag overmaakte aan zijn meerderjarige zoon, van wie hij reeds lang gescheiden leeft, impliceert ook niet zonder meer dat deze zoon onvermogen is en dat deze zoon de overgemaakte gelden nodig heeft om in zijn basisonderhoud te kunnen voorzien.

Door uiteen te zetten dat hij ondertussen werk heeft gevonden en zelf in zijn levensonderhoud kan voorzien toont verzoeker evenmin aan dat verweerder verkeerdelijk oordeelde dat niet blijkt dat hij ten laste is van zijn vader.

De beschouwingen van verzoeker omtrent de vraag of de eigen inkomsten van de vreemdeling die om een gezinshereniging verzoekt in aanmerking mogen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelenvereiste die is opgenomen in 40ter, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet is voorts niet relevant. Verweerder heeft de aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie namelijk niet afgewezen op grond van de vaststelling dat verzoekers Belgische vader niet zou beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, doch op grond van de vaststelling dat de door verzoeker aangebrachte stukken niet volstaan om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst effectief ten laste was van zijn vader.

Verzoeker maakt door mee te delen dat in de bestreden beslissing niet wordt verwezen naar een e-mail ook niet aannemelijk dat verweerder onterecht besloot dat niet blijkt dat hij ten laste is van zijn Belgische vader.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.3.2.3. Gezien het voorgaande kan niet worden besloten dat het redelijkheidsbeginsel werd miskend.

3.3.2.4. Verzoeker toont met toelichting verder niet aan dat verweerder enig relevant gegeven over het hoofd heeft gezien of de bestreden beslissing niet correct heeft voorbereid.

Tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden besloten.

3.2.2.5. Ook de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur, kan op basis van verzoekers uiteenzetting, niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

In de synthesememorie staat de volgende toelichting:

“Dat verzoeker reeds geruime tijd in België woont samen met zijn vader.

Dat hij van een stabiel privé- en familiaal leven.

Dat verzoeker zijn leven in België wenst verder te zetten samen met zijn vader.

Aan dit familieleven wordt op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft.

Dat het duidelijk is dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht is gemotiveerd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.”

3.3.2.1. Met verwijzing naar de bespreking van de twee voorgaande middelen kan de Raad slechts opnieuw stellen dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toelaat vast te stellen dat werd voldaan aan de formele motiveringsplicht die is opgenomen in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Tevens moet worden aangegeven dat artikel 8 van het EVRM zelf verweerder geen motiveringsverplichting oplegt en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (cf. RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

3.3.2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. De bestreden beslissing is evenwel geen verwijderingsbeslissing, zodat niet kan worden ingezien hoe voormelde bepaling zou kunnen zijn geschonden.

3.3.2.3. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient de Raad op te merken dat, opdat verzoeker zich zou kunnen beroepen op het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven, zoals beschermd door deze verdragsbepaling, er in de eerste plaats moet kunnen worden vastgesteld dat hij enig gezinsleven in de zin van deze verdragsbepaling heeft. Om tot het bestaan van een gezinsleven te kunnen besluiten dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en vervolgens wordt vereist dat die familiale band voldoende “*hecht*” is (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, die Keure, 2001, 404, randnr. 653). Uit het administratief dossier dat door verweerder werd neergelegd blijkt dat verzoeker in Marokko bleef wonen terwijl zijn vader een leven opbouwde in België. Pas recentelijk besliste verzoeker om een aanvraag in te dienen om zijn vader in België te kunnen vervoegen. Het is voorts niet betwist dat verzoeker tweeëndertig jaar oud is en dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97), slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoeker toont deze afhankelijkheid evenwel niet aan. Hij maakt derhalve niet aannemelijk dat de relatie tussen hem en zijn vader dusdanig is dat zij onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Daarenboven moet worden gesteld dat uit artikel 8 van het EVRM hoe dan ook geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker, die daarenboven nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in België werd toegelaten of gemachtigd, toont ook niet aan dat hij alleen in België een gezinsleven met zijn vader kan opbouwen. Hij maakt voorts niet aannemelijk dat enig aspect van zijn privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt door de bestreden

beslissing in het gedrang wordt gebracht. In deze omstandigheden kan niet worden besloten dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat de bestreden beslissing wordt genomen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.2.4. Daar, ook met de uiteenzetting in het derde middel, niet wordt bewezen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt en evenmin blijkt dat verweerder onzorgvuldig optrad, kan niet worden besloten tot een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het derde middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK